

opusdei.org

„Stengiuosi visą save pašvęsti krikščioniškajam gyvenimui“

Jūrininkas Pakas Sančasas
Toucedas Galicijoje, Ria de
Arousos pakrantėje augina
moliuskus. Vedęs, turi vaiką ir
yra Opus Dei supernumerarijus.

2006-09-19

- Esu Pakas Sančasas Toucedas,
gimiau 1951-aisiais Abankeiroje
(Boiro), A Korunijos provincijoje.
Paauglystėje pradėjau dirbti menkių

žvejybos laivuose pietinėje Afrikos pakrantėje, vėliau įsidarbinau jūrininku vokiečių prekybiniuose laivuose. Paskui ėmiau auginti moliuskus Ria de Arousos pakrantėje ir dirbti kaime, kuriame auginu vynuoges, bulves, salotas bei kopinėju medų.

Aš vedęs, turiu sūnų, esu Opus Dei supernumerarijus. Šioje organizacijoje įgyju formaciją, kuri mane ypač įpareigoja būti atsakingą Dievui. Apie Opus Dei sužinojau iš savo parapijos kunigo, kuris, kaip visad sakau, pirmasis man ir įskiepijo dvasingumą, nors į mišias eidavau jau nuo vaikystės ir pažinau tikėjimą, nes mano tėvai buvo giliai tikintys.

Dabar, pašauktas į Opus Dei, stengiuosi visą save pašvęsti krikščioniškajam gyvenimui. Anksčiau nesusimąstydavau, buvau nerūpestingesnis; dabar ne tik

daugiau meldžiuosi, bet ir dažniau
mąstau apie gyvenimą šia pusę ir
anapus... Nes norėdami būti
krikščionys, apie pomirtinį gyvenimą
turime susimąstyti dažniau.

Tapęs Opus Dei nariu, toliau dirbu tą
patį darbą ir gyvenu kaip gyvenęs,
bet pašaukimas mane skatina
kasdien keistis, po truputį tapti
geresniam... Dabar, tarkim, būdamas
su bendradarbiais, stengiuosi
neužsiplieksti, nors esu gana ūmaus
būdo.

Kasdien Dievo prašau, kad man
padėtų tapti geresniam. Juk vienas
svarbiausių dalykų yra dažnai
prisiminti Dievą. Stengiuosi Jį
prisiminti darbe, kad man padėtų
kiekvieną dieną dirbti vis geriau.
Dažnai meldžiu, kad mums sektųsi,
bet susitaikau su nesėkmėmis; skiriu
Dievui savo kasdienį darbą, nes be
Dievo pagalbos mes esame niekas.
Taip pat Jį prašau sustiprinti mūsų

tikėjimą, nes visi esam silpnokai
tikintys kaip Tomas; esam
„tomiečiai“, kaip mėgstu sakyti. Jei
tvirtai tikėtume ir nedvejotume, kaip
mokė Jėzus Kristus, pajudintume
kalnus!

Pamenu, vieną dieną plaukiojau ties
Finistere, jūra buvo audringa ir
mane, siekiantį iš vandens iškelti
pintinę, įtraukė sūkurys. Blogiau
įkristi į jūrą nebuvo įmanoma – su
žvejo apranga ir ilgais botaais. Ėmiau
melstis: „Švenčiausioji Mergele,
gelbėk mane!“, meldžiausi, kad
nepakiltų dar viena banga, nes jūra
smarkiai daužė uolas, tad supratau,
kad pakilusi nauja banga mane
pražudytų. Karštai melsdamasis
vandens pilnais batais iš visų jėgų
pasileidau plaukti sausumos link;
plaukiau pirmyn, pirmyn... Banga
taip ir nepakilo; kai pasiekiau
sausumą, jūra jau buvo nurimusi.
Įsikibau į akmenis ir išvydau iš laivo
šaukiančius išsigandusius kelionės

draugus. Užsiropščiau ant uolų ir ėmiau darbuotis toliau. Po poros valandų visą kūną ėmė krėsti drebulys vien nuo minties, kas man atsitiko. Švenčiausioji Mergelė mane išgelbėjo. O prieš daugelį metų, žvelgdamas į jūrą šioje vietoje, galvodavau :“Jei čia kas įkristų, neišsigelbėtų“.

Draugams sakau, kad turime melstis ir prašyti Dievo atleisti mūsų ir kitų nuodėmes. Visi kiek galėdami turime pagerinti pasaulį, padėdami tai daugybei netikinčiųjų, nes jiems niekas nėra pasakojęs apie Dievą, kaip sakė šv. Chosemarija, kuris iš matytų vaizdo įrašų man pasirodė labai geras šventasis ir linksmas, geraširdis žmogus.

.....

pasvesti-krikscioniskajam-gyvenimui/
(2026-03-21)